

Arrest

nr. 67 573 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 juli 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 64 951 van 15 juli 2011 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 25 juli 2011 op basis van artikel 41 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De minister van Binnenlandse Zaken besliste op 9 maart 2006 om verzoeker die op onwettige wijze in het Rijk verbleef en een aantal maal correctioneel veroordeeld werd, terug te wijzen.

Op 4 april 2007 werd verzoeker gerepatriëerd naar Georgië.

Op 17 juni 2009 trad verzoeker in Oekraïne in het huwelijk met een Belgische vrouw.

Verzoeker diende op 9 juli 2009 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen. Het gevraagde visum werd hem, met verwijzing naar het ministerieel besluit tot terugwijzing van 9 maart 2006 en artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), op 22 september 2009 geweigerd.

Bij aangetekend schrijven van 12 augustus 2010 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

Bij aangetekend schrijven van 4 oktober 2010 diende verzoeker daarnaast een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

Op 24 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden om medische redenen, ontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd op basis van deze beslissing in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid nam op 31 mei 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden, zonder voorwerp werd verklaard. Deze beslissing werd aan verzoeker op 11 juli 2011 ter kennis gebracht.

Op 23 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partij om, op medische gronden, tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd. Tevens werd aan de administratieve diensten van de stad Antwerpen opdracht gegeven over te gaan tot de intrekking van het afgeleverde attest van immatriculatie.

Verzoeker werd op 10 juli 2011 aangetroffen bij een politiecontrole en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid nam op 11 juli 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

[...]

Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

(...)

De persoon die verklaart zich [A., B.], [...] te noemen, geboren te TBILISI op 02.11.1976, en welke verklaart van Georgische nationaliteit te zijn,

(...)

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta.

(...)

REDENEN VAN DE BESLISSING

(...)

0 -artikel 7, eerste lid, 1°; verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk,

Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 12.11.1998. Deze aanvraag werd afgesloten met een negatieve beslissing door het CGVS op 11.08.2004. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 5 dagen) werd betekend aan betrokkene op 17.08.2004.

Betrokkene heeft tevens op 20.05.2005 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 14.12.2005. Deze beslissing is op 30.12.2005 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft tevens op 12.08.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd zonder voorwerp verklaard op 31.05.2011. Deze beslissing is op 11/07/2011 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft reeds verschillende veroordelingen opgelopen. Op 21.12.1999 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen een eerste keer veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal met geweld. Op 29.09.2000 werd betrokkene een tweede keer veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal met geweld tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Op 07.04.2004 werd betrokkene een vierde keer veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen wegens diefstal met geweld tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Er bestaat een nieuwe schending van de openbare orde.

Op 09.03.2006 werd aan betrokkene een Ministerieel besluit betekend dat hem gelastte het grondgebied van het Rijk te verlaten met een verbod om gedurende tien jaar terug te keren naar België.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

(...)

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

**Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig identiteitsdocument, is het noodzakelijk hem terbeschikking van de Dienst Vreemdelingenaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.*

**Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf"*

2. Over de rechtspleging

Op 2 september 2011 dient verzoeker een "replieknota" in.

De Raad stelt vast dat de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard is waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen.

In casu diende verzoeker op 14 juli 2011 een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing van 11 juli 2011. Op 15 juli 2011 werd de vordering tot schorsing bij de uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen bij arrest nr. 64 951. Op 20 juli 2011 vraagt verzoeker de voorzetting van de procedure, aldus binnen de 8 dagen na de kennisgeving van het arrest, zoals wordt voorgeschreven door artikel 41 van het Koninklijk Besluit van 21 december houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voormeld artikel bepaalt:

“Art. 41. Indien de schorsing van de tenuitvoerlegging niet is bevolen dan kan de verzoekende partij de voortzetting van de procedure vragen binnen de acht dagen na de kennisgeving van het arrest.

Indien de verzoekende partij tijdig de voortzetting van de procedure heeft gevraagd en desgevallend het verschuldigde rolrecht heeft betaald, dan wordt de verwerende partij hiervan op de hoogte gesteld door de griffie en verloopt de procedure overeenkomstig de artikelen 39/73 tot en met 39/75 en 39/81 van de wet van 15 december 1980.

In dat geval gebeurt de beoordeling van de zaak op basis van de reeds ingediende procedurestukken onverminderd de toepassing van artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980.”

Er wordt aldus niet voorzien in het neerleggen van een replieknota, volgend op de verweernota van de verwerende partij. Uit de procedurestukken blijkt ook niet dat er door de griffie een replieknota werd opgevraagd. Dienvolgens dient de ingediende replieknota uit de debatten te worden geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan belang. Verweerder wijst hiervoor op het ministerieel besluit van 9 maart 2006, hetwelk verzoeker het verbod oplegt om gedurende 10 jaar het grondgebied van het Rijk te betreden. Dit MB is *prima facie* definitief in het rechtsverkeer aanwezig, nog steeds van kracht en werd niet ingetrokken. Verzoeker heeft desgevallend geen belang bij het aanvechten van huidig bevel om het grondgebied te verlaten, nu hij gevolg dient te geven aan voormeld MB. Verweerder meent dan ook dat een eventuele schorsing van het huidig bevel verzoeker geen voordeel kan opleveren, aangezien steeds uitvoering kan worden gegeven aan voormeld MB. Het ontbreekt verzoeker derhalve aan het rechtens vereiste belang.

3.2. Verzoekers raadsman stelt ter terechtzitting te volharden in zijn verzoekschrift.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier en de nota met opmerkingen blijkt dat bij ministerieel besluit van 9 maart 2006 tot terugwijzing, verzoeker werd *“gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Minister van Binnenlandse Zaken”*. Dit ministerieel besluit is aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 februari 2007. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door verzoeker, dat het ministerieel besluit van 9 maart 2006 tot terugwijzing niet werd aangevochten en dienvolgens definitief is, zodat het principieel uitvoerbaar is. Op grond hiervan werd verzoeker op 4 april 2007 gerepatriëerd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op het feit dat hij een attest van immatriculatie ontving, daar zijn aanvraag van 4 oktober 2010 om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk werd verklaard, wijst de Raad erop dat verzoeker ter terechtzitting zelf aangeeft dat op 23 juni 2011 zijn aanvraag definitief ongegrond werd verklaard. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat diezelfde dag werd beslist dat verzoekers attest van immatriculatie diende te worden ingetrokken. Verzoeker had op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen aldus geen precair verblijfsrecht. Verzoeker heeft hoogstens gedurende enkele maanden een precair verblijf gehad, naar aanleiding van het feit dat

zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen werd onderzocht. Gelet op het feit dat verzoekers aanvraag werd afgewezen, er geen bijzondere machtiging van de minister is en het MB niet werd ingetrokken en uitdrukkelijk bepaalt dat verzoeker gedurende 10 jaar niet mag terugkeren op het grondgebied, kan verzoeker opnieuw op grond van dit MB gerepatriëerd worden naar zijn land van herkomst.

Bijgevolg zal de eventuele nietigverklaring van het thans aangevochten bevel de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigen en voor hem geen nut opleveren omdat verweerder nog steeds het voormelde ministeriële besluit van 9 maart 2006 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden en het niet werd ingetrokken. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

De exceptie is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN